

Két töredék a „Feladatlan levelek”-ből

*HOL VOLTUNK AKKOR? Lehet: délelőtt.
Nincs, csak a ragyogása.
Kiválik köréd, mélyről többszöröz
múlt-időnk kristályrácsa.*

*Valaki néz. A végenincs-fasorban
becsukódó arccal eltávozott;
de bennem sápadtabban fosztogat,
mint az a másik, legdrágább halott,*

*mert él ő! És én nem kiáltom:
az ételem voltál! Az életem!
Megritkul álmom róla — mégsem értem,
hogyan történt velem:*

*Postaládám kiönt, a névtelen
levelek dőlnek csak — az őszi fákról!*

*Kapum dörrenő ölelésre a
jöttment huzatnak is kitárul!*

*Kit nem szeretnem nem lehet,
nem akarom többé, hogy visszatérj.
Asszonyom voltál, az maradsz,
míg én a régi férj.*

*HOL VOLTUNK AKKOR? Talán: délután.
Nincs, csak a tündöklése;
tüzébe foglal, jövőmig vakít
múlt-időnk kristály-mélye.*

*Nem az önvád, de olyasvalami.
Árulásunkat csikorgóbbra zárja:
árvaságod tőlem való,
általad lettem árva,*

*mostohád még az új szerelem is, ha
a legmaradandóbb benne
az, ami visszahozhatatlan,
mielőtt elérhető lenne!*

1976